

Sygn. akt VII Kz 246/17

POSTANOWIENIE

Dnia 17 sierpnia 2017 roku

Sąd Okręgowy w Częstochowie - VII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Rafał Olszewski

SSO Jerzy Pukas – spr.

SSO Danuta Józefowska

Protokolant: st.sekr. sąd. Kamila Pawłowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Zawierciu W. S.

po rozpoznaniu sprawy **D. B.**

s. R. i K. z domu T., ur. (...) w Z.

podejrzanego o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.

na skutek zażalenia wniesionego w dniu 29 czerwca 2017 roku przez obrońcę podejrzanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 22 czerwca 2017 roku, wydane w sprawie o sygn. akt VII Kz 246/17

w przedmiocie zastosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 §1 k.p.k.

postanawia

zażalenia nie uwzględnić i zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Zawierciu postanowieniem z dnia 13 maja 2017 roku wydanym w sprawie o sygn. akt II Kp 233/17 na podstawie art. 250 § 4 k.p.k. w zw. z art. 266 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 275 § 1 i 4 k.p.k. nie uwzględnił wniosku prokuratora o zastosowanie tymczasowego aresztowania wobec D. B. i zastosował wobec niego środki zapobiegawcze w postaci poręczenia majątkowego w wysokości 30.000 złotych oraz dozoru policji polegającego na obowiązku stawiania się trzy razy w tygodniu w Komendzie Powiatowej Policji w Z..

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł Prokurator, a po jego rozpoznania Sąd Okręgowy w Częstochowie postanowieniem z dnia 22 czerwca 2017r. zmienił zaskarżone postanowienie w ten sposób, że na podstawie art. 249 § 1 k.p.k. w zw. z art. 258 § 2 k.p.k. zastosował wobec D. B., środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania na okres 3 miesięcy licząc od chwili zatrzymania, uchylając tym samym dotychczas stosowany dozór policji i poręczenie majątkowe.

Zażalenie na to postanowienie wniósł obrońca podejrzanego, który zaskarżył je w całości na korzyść D. B., zarzucając mu obrazę przepisów postępowania, mającą istotny wpływ na treść zapadłego orzeczenia, a to:

1) przepisu art. 257 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy wystarczające byłyby środki zapobiegawcze o charakterze wolnościowym;

2) przepisu art. 258 § 2 k.p.k. poprzez jego zastosowanie podczas, gdy nie występuje w realiach rozpoznawanej sprawy obawa wymierzenia kary pozbawienia wolności powyżej lat 3, a więc nie jest realna obawa podejmowania przez podejrzanego wpływu na tok postępowania w związku z faktem, że potencjalna kara nie będzie nosiła cechy surowości.

Ponadto skarżący podniósł, że obecnie D. B. w związku z tendencjami suicydalnymi został skierowany do szpitala psychiatrycznego w L. (Wojewódzki Szpital (...) im. dr E. C., ul. (...), (...)-(...) L.), gdzie przebywa od 25 czerwca 2017r. do nadal, co nakazuje przyjąć, że w sprawie występuje negatywna przesłanka do stosowania tymczasowego aresztowania, o której stanowi art. 259 § 1 pkt 1 k.p.k.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i stosowanie wolnościowych środków zapobiegawczych w postaci poręczenia majątkowego i dozoru Policji analogicznie do postanowienia Sądu Rejonowego w Zawierciu, wydanego w sprawie VII Kz 246/17.

Ponadto autor zażalenia w tymże zażaleniu wniósł także na zasadzie art. 462 § 1 k.p.k. o wstrzymanie wykonania postanowienia Sądu Okręgowego w Częstochowie, wydanego w dniu 22 czerwca 2017 roku w sprawie VII Kz 246/17 w przedmiocie zmiany postanowienia Sądu Rejonowego w Zawierciu, sygn. II Kp 233/17 i zastosowanie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania - do czasu jego uprawomocnienia.

Wcześniej, postanowieniem z dnia 28 czerwca 2017 r., wydany w sprawie o sygn. VII Kz 246/17 Sąd Okręgowy w Częstochowie na podstawie art. 462 § 2 k.p.k. nie uwzględnił wniesionego przez obrońcę podejrzanego w dniu 22 czerwca 2017 roku wniosku o wstrzymanie wykonania postanowienia tegoż Sądu z dnia 22 czerwca 2017 roku o zastosowaniu wobec D. B. środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Zażalenie obrońcy podejrzanego D. B. nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd Odwoławczy w całej rozciągłości podziela stanowisko Sądu Okręgowego, wyrażone w treści zaskarżonego postanowienia i przytoczoną na jego poparcie argumentację.

Zgromadzony dotychczas materiał dowodowy – wskazany szczegółowo w uzasadnieniu postanowienia Sądu Okręgowego, a w szczególności wyjaśnienia współpodejrzanego P. C. - spełnia kryteria określone w przepisie art. 249 § 1 k.p.k., a więc wskazuje na istnienie dużego prawdopodobieństwa popełnienia przez D. B. zarzucanego mu przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r., o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k., polegającego na tym, że w okresie od stycznia 2017 do 11 maja 2017 r. w C. i Z., działając czynem ciągłym, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, pięciokrotnie uczestniczył w obrocie środkami odurzającymi, a to marihuaną w ten sposób, że łącznie nabył od P. C. ten środek w znacznej ilości - nie mniejszej niż 2921 gramów netto, za kwotę ok. 48900 zł celem jego dalszej odsprzedaży pomimo, że podejrzany nie przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

Dla stosowania środków zapobiegawczych i oceny ich zasadności wystarczającym jest wykazanie dużego prawdopodobieństwa popełnienia przestępstwa, zaś ostateczna ocena wartości zgromadzonych dowodów następuje w fazie wyrokowania, kiedy to zachodzi konieczność udowodnienia, a nie tylko uprawdopodobnienia winy.

Wbrew zarzutom podniesionym w zażaleniu obrońcy podejrzanego, istnieją przesłanki uzasadniające stosowanie tymczasowego aresztowania wobec D. B..

Zastosowanie wobec podejrzanego najsurowszego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania było uzasadnione treścią art. 258 § 2 k.p.k., który to przepis stanowi, że jeżeli oskarżonemu/podejrzanemu zarzuca się popełnienie zbrodni lub występku zagrożonego karą pozbawienia wolności, której górna granica wynosi co najmniej 8

lat, albo gdy sąd pierwszej instancji skazał go na karę pozbawienia wolności nie niższą niż 3 lata, potrzeba zastosowania tymczasowego aresztowania w celu zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania może być uzasadniona grożącą oskarżonemu surową karą.

Zarzucany podejrzanemu występki z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii jest zagrożony karą pozbawienia wolności w wymiarze od lat dwóch do lat dwunastu.

Z art. 258 § 2 k.p.k. wprost wynika, że groźba wymierzenia surowej kary może wskazywać na istnienie obaw utrudniania prawidłowego toku postępowania, o których mowa w art. 258 § 1 k.p.k. **Stwierdziwszy zatem zagrożenie surową karą Sąd może stosować ww. środek zapobiegawczy nawet wówczas, gdy z materiału dowodowego nie wynika, by podejrzany podejmował jakiegokolwiek próby destabilizowania toku postępowania, czy to poprzez próby matactwa, czy ukrywania się lub ucieczki. Źródłem obaw w tym zakresie jest bowiem wyłącznie groźba wymierzenia surowej kary.**

Nie sama możliwość skazania na surową karę uzasadnia tymczasowe aresztowanie oskarżonego, ale wynikająca stąd obawa, że przewidując, iż zostanie mu wymierzona taka kara, oskarżony/podejrzany może podjąć działania w celu zdestabilizowania prawidłowego toku postępowania, czemu zapobiec może wyłącznie stosowanie tymczasowego aresztowania.

Trafnie podnosi Sąd Okręgowy, że domniemanie podejmowania sprzecznych z prawem działań, ukierunkowanych na zacieranie śladów swej przestępczej działalności, lub wpływanie na procesowe wypowiedzi osób, które jeszcze w sprawie będą przesłuchiwane, zostało wzmocnione zachowaniem podejrzanego w czasie jego zatrzymania, kiedy to złamał kartę SIM swojego telefonu, chcąc uniemożliwić organom ścigania skontrolowanie kontaktów telefonicznych i dostęp do innych informacji, zapisanych na karcie.

W tej sytuacji również i w ocenie Sądu Odwoławczego jedynym środkiem zapobiegawczym, który zapewni prawidłowy tok postępowania w niniejszej sprawie jest tymczasowe aresztowanie podejrzanego. Z tego też względu mając na uwadze zaistnienie ogólnych i szczególnych przesłanek stosowania tymczasowego aresztowania, przy braku okoliczności przemawiających za uchyleniem tego środka zapobiegawczego oraz zapewnienie koncentracji materiału dowodowego w niniejszej sprawie, należało nie uwzględnić zażalenia obrońcy podejrzanego.

Sąd Okręgowy w całej rozciągłości podziela stanowisko Sądu meriti, że na obecnym etapie postępowania nie jest wystarczające stosowanie wobec D. B. wolnościowych środków zapobiegawczych, bowiem postępowanie znajduje się na początkowym etapie, a charakter czynu, który mu się zarzuca, wiąże się z koniecznością ustalenia nie tylko kręgu dalszych odbiorców marihuany, ale i szczegółów działalności prowadzonej przez podejrzanego, w tym również zweryfikowania dotychczasowych ustaleń, opartych głównie na wyjaśnieniach współpodejrzanego P. C..

W tych warunkach stwierdzić należy, że na chwilę obecną jedynie środek zapobiegawczy o charakterze izolacyjnym będzie w stanie zapobiec prawdopodobnym zachowaniom podejrzanego, które mogłyby destabilizować toczące się obecnie postępowanie przygotowawcze.

Sumując - charakter stawianego podejrzanemu D. B. zarzutu, jego surowe ustawowe zagrożenie i wynikająca stąd obawa utrudniania postępowania sądowego oraz wynikające ze zgromadzonych dowodów duże prawdopodobieństwo popełnienia przez D. B. zarzucanego mu czynu - w pełni uzasadniają zastosowanie wobec niego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania i żaden inny środek o charakterze wolnościowym nie jest wystarczający dla zapewnienia sprawnego i niczym niezakłóconego przebiegu postępowania karnego.

Są zatem spełnione przesłanki dla dalszego stosowania tymczasowego aresztowania, wymienione w art. 249 § 1 k.p.k. i art. 258 § 2 k.p.k.

Na przeszkodzie zastosowaniu tymczasowego aresztowania nie stoją tzw. negatywne przesłanki z art. 259 § 1 i § 2 k.p.k. Sąd Okręgowy ma w polu widzenia fakt że D. B. od 25 czerwca 2017 roku przebywa w Szpitalu (...) w L., ale

nic nie wskazuje obecnie, iż pozbawienie podejrzanego wolności w ramach tymczasowego aresztowania spowoduje dla jego życia lub zdrowia poważne niebezpieczeństwo oraz pociągnie za sobą wyjątkowo ciężkie skutki dla niego albo jego rodziny. Jak wynika z załączonych przez Prokuratora do akt sprawy dokumentów prokurator 24.07.2017r. wydał postanowienie o zaciągnięciu opinii dwóch biegłych lekarzy psychiatrów odnośnie stanu zdrowia D. B. a zatem stan zdrowia podejrzanego jest cały czas monitorowany i w razie jego pogorszenia prokurator będzie władny zmienić środek zapobiegawczy na łagodniejszy.

W związku z powyższym Sąd Okręgowy nie uwzględnił zażalenie obrońcy podejrzanego i zaskarżone postanowienie utrzymał w mocy.

Podstawę prawną orzeczenia Sądu Okręgowego stanowił przepis art. 437 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 249 § 1 k.p.k. w zw. z art. 258 § 2 k.p.k.